

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2023.

«ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ»

*Παύλου οσίου του Θηβαίου και Ιωάννου
καλυβίτου, Τερασίμου (Παρθλαδά) πα-
τριάρχου Αλεξανδρείας.*

έτος 16^ο Τεύχος 685

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (10 ΛΕΠΡΩΝ)(Λουκ.17,12-19)

Υπό Δημητρίου Φαρασέλη- θεολόγου

« Και έπεσεν επί πρόσωπον παρά
τους πόδας αυτού ευχαριστών αυτό,
και αυτός ην Σαμαρείτης. Αποκριθείς
δε Ιησούς είπεν, ουχί οι δέκα εκαθα-
ρίσθησαν ; οι δε εννέα που;»
(Λουκ.17,16-17)

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στην είσοδο του Κυρίου σε μια κωμόπολη, που βρίσκονταν μεταξύ της Σαμάρειας και Γαλιλαίας. Καθώς έμπαινε στο χωριό Του φώναξαν από μακριά δέκα λεπροί άνδρες. Δειλά-δειλά Τον πλησίασαν και άρχισαν να φωνάζουν με δυνατοί φωνή: «και αυτοί ήραν φωνήν λέγοντες, Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς» (Λουκ.17,13). Και αφού τους είδε ο Μέγας Ιατρός της ψυχής και του σώματος τους λέγει: «..πορευθέντες επιδείξατε εαυτούς τοις ιερέυσι, και έγινετο εν τω υπάγειν αυτούς εκαθαρίσθησαν» (Λουκ.17,14).

Ένας απ΄αυτούς όταν είδε πως θεραπεύθηκε, γύρισε πίσω δοξάζοντας με δυνατή φωνή τον Ιησού, έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Χριστού και Τον ευχαριστούσε και αυτός ήταν Σαμαρείτης. Τότε ο Ιησούς

είπε: «..ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; Οι δε εννέα πού;» (Λουκ.17,17). Κα-
νένας τους δε βρέθηκε να γυρίσει, να δοξάσει το Θεό, παρά μόνο τούτος
ο αλλοεθνής: «ουχ ευρέθησαν υποστρέψαντες δούναι δόξαν τω Θεώ ει
μη ο αλλογενής αυτός; Και είπεν αυτώ, αναστάς πορεύου, η πίστις σου
σέσωκέ σε»(Λουκ.17,18-19). Ο αλλοεθνής Σαμαρείτης ενσαρκώνει μια
από τις πιο μεγάλες και τόσο λησμονημένες στις μέρες μας αρετές, την
αχαριστία και την **ευγνωμοσύνη**.

Το θέμα μας, επομένως σήμερα είναι η αχαριστία και η ευγνωμο-
σύνη, από τη μια μεριά και από την άλλη η ευχαριστία και ευγνωμοσύνη.
Και οι δέκα λεπροί πήραν μια μεγάλη δωρεά από το Θεό, τη θεραπεία
τους από τη φοβερή και ανίατη την εποχή εκείνη αρρώστια της λέπρας.
Είδαμε πόσο όμως διαφορετική είναι η συμπεριφορά του ενός και των
άλλων εννέα! Ο Σαμαρείτης, ας ήταν ένας σχισματικός, όταν συνειδοποιεί
τη θεραπεία του , γυρνά πίσω. Τρέχει να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του,
να του εκφράσει την ευγνωμοσύνη του. Οι άλλοι εννέα Ισραηλίτες αδια-
φορούν. Δε σκέφτηκαν να Τον συναντήσουν και να Το ευχαριστήσουν.
Βλέπουμε, αδελφοί μου, τις τρεις στάσεις των δέκα λεπρών. Και στις τρεις
στάσεις είναι και οι δέκα μαζί. Ό,τι κάνει ο ένας κάνουν και οι άλλοι. Μαζί
στην απομόνωση, μαζί στη θλίψη, μαζί στην κραυγή της ικεσίας προς το
Χριστό, μαζί στο τρέξιμο για τους ιερείς. Δεν είναι όμως μαζί στην τέταρτη
και τελευταία στάση , εκεί χωρίζουν, δεν είναι μαζί στην επιστροφή και
στην έκφραση της ευγνωμοσύνης.

Η αχαριστία είναι φοβερό νόσημα της ψυχής, αποχωρίζει και απο-
κόπτει τον άνθρωπο στην κοινωνία με το Θεό, καθώς και από τους άλλους
ανθρώπους. Πράγματι η αχαριστία είναι μεγάλη αμαρτία και μεγάλο κακό,
γιατί αποστερεί από τον άνθρωπο και την ίδια αιώνια ζωή του. Για όλα
όσα δίνει ο Θεός σε όλους μας και για πολλά που παρέχει ξεχωριστά στον
καθένα μας, ποια είναι η δική μας συμπεριφορά απέναντί Του; Τον ευχα-
ριστούμε; Του εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας; Δυστυχώς οι πολλοί
στεκόμαστε ψυχροί και αδιάφοροι. Κυριευμένοι από το σύγχρονο υλισμό
παύσαμε να σκεπτόμαστε το μεγάλο Ευεργέτη. Παύσαμε να υψώνουμε τα
μάτια μας προς τον ουρανό δοξολογώντας το όνομά Του, να υμνούμε το

όνομά Του, να Τον ευχαριστούμε για τα δώρα Του και να Τον ευγνωμονούμε για την άπειρη αγάπη Του. Ισχύει και για την εποχή μας ο προφητικός λόγος του αποστόλου Παύλου: **« εν εσχάταις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί, έσονται γαρ οι άνθρωποι αχάριστοι»**(Β΄Τιμ.3,1-2). Όχι σπάνια στρεφόμαστε κατά του Ευεργέτου μας Κυρίου. Φθάνουμε ακόμη και σε χυδαία βλασφημία του ονόματός Του. Έτσι επαληθεύεται αυτό που είχαν επισημάνει οι αρχαίοι προγονοί μας: **«Τη αχαριστία δοκεί έπεσθαι η αναισχυντία»**.

Ο αχάριστος άνθρωπος αθετεί και δεν δέχεται τους νόμους της λογικής, αλλά κι αυτής της αλόγου φύσεως. Ενώ κι αυτά τα άλογα ζώα ευεργετούμενα δείχνουν με τον δικό τους τρόπο την ευγνωμοσύνη τους προς τους ευεργέτες τους. Ο αχάριστος άνθρωπος όχι μόνο προς το Θεό ασεβεί, αλλά και προς τους γονείς και προς τους φίλους και σε αυτόν τον συνάνθρωπό του γίνεται άδικος. Έτσι, λοιπόν, τιμωρείται η αχαριστία, επαινείται δε και επιβραβεύεται η ευγνωμοσύνη, η οποία είναι επαινετή αρετή από το Θεό και από τους ανθρώπους. Αυτή την ευγνωμοσύνη οφείλουμε πάντες να δεικνύουμε προς εκείνους που μας ευεργέτησαν ποικιλοτρόπως. Αλλά εάν ο χριστιανός άνθρωπος οφείλει να αποδώσει ευγνωμοσύνη προς τους ευεργέτες του, πόσο μάλλον οφείλει να ευγνωμονεί τον Πλάστη και Δημιουργό, ο οποίος συνεχώς και αδιαλείπτως ευεργετεί με τις θείες δωρεές την εικόνα Του, τον άνθρωπο, τον άνθρωπο κάθε εποχής.

Αγαητοί μου αδελφοί, ανάλογη αλόγιστη, λοιπόν, στάση υιοθετούμε και απέναντι των ανθρώπων, που κάποτε μας ευεργέτησαν, μας συμπαράσάθηκαν με αδελφική αγάπη σε δύσκολες ώρες. Είναι κι εδώ συχνό το φαινόμενο της αχάριστης συμπεριφοράς. Να δεχόμαστε την ευεργεσία που μας προσφέρουν οι άλλοι και αμέσως ή λίγο αργότερα να λησμονούμε αυτόν που μας ευεργέτησε. Να γιατί από την αρχαιότατη εποχή είχε επισημανθεί ότι **«αχαριστίας αίσχιον αμάρτημα ουκ εστίν»**, δηλαδή δεν υπάρχει αισχρότερο αμάρτημα από την αχαριστία.

Στους αντίποδες της αχαριστίας, που βλέπουμε σήμερα στα πρόσωπα των εννέα λεπρών, βρίσκεται, αγαητοί μου, η ευγνωμοσύνη και η ευχαριστία, η αρετή που εκδηλώνει ο αλλοεθνής Σαμαρείτης. Είναι

μεγάλο πράγμα η ευγνωμοσύνη. Να είμαστε αγνώμονες σε αυτόν που μας ευεργέτησε. Ευγνώμονες καταρχάς προς το Θεό Πατέρα μας. Έχουμε χρέος να Τον ευχαριστούμε και να Τον δοξάζουμε για όλα αυτά που η αγάπη Του μας παρέχει. Και αυτό, βέβαια, όχι γιατί ο Θεός έχει ανάγκη της ευγνωμοσύνης και των ευχαριστιών μας, αλλά διότι με την ταπεινή και ευγνώμονα ευχαριστία εξευγενίζουμε την ψυχή μας. Ενωνόμαστε με τον Ευεργέτη Κύριο. Γινόμαστε σκεύη δεκτικά περισσοτέρων ευλογιών, άξιοι της Βασιλείας Του. Τούτο ακριβώς μας διδάσκει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: **« Η ευχαριστία εκείνων μεν (τω Θεώ) ουδέν προστίθησιν, ημάς δε οικειότερους αυτώ κατασκευάζει»**. Ακόμη και για τα πιο ασήμαντα πράγματα θα πρέπει να ευχαριστούμε το Θεό και τον συνάνθρωπο ευεργέτη μας. Με ειλικρίνεια στη διάθεση και θερμότητα στους τρόπους, ο απόστολος Παύλος μας διαλαλεί: **«εν παντί ευχαριστείτε, τούτο γαρ θέλημα του Θεού, εν Χριστώ Ιησού, εις υμάς, ώ ! η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων»** (Α΄Θεσ.5,18).

Αδελφοί μου, δεν υπάρχει πιο απεχθές πράγμα, αμάρτημα βαρύ, θα λέγαμε, από την αχαριστία. Και όσο απεχθής συμπεριφορά είναι η αγνωμοσύνη, τόσο μεγάλη και αξιοζήλευτη αρετή είναι η ευγνωμοσύνη. Ας μην φανούμε κι εμείς, όπως οι εννέα λεπροί της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, αχάριστοι και αγνώμονες προς το Θεό, τον ευεργέτη και Σωτήρα μας. Ας μισήσουμε και ας αποστραφούμε την αχαριστία και ας αγαπήσουμε εξ όλης της ψυχής και της καρδιάς την ευγνωμοσύνη, την αιτία πάντων των καλών και αγαθών και ας μη λείψει ποτέ από την καρδιά μας η ευγνωμοσύνη και η ευχαριστία και η δοξολογία προς τον Τριαδικό Θεό. Χριστέ μας, ακούμε και σήμερα να απευθύνεις το παράπονο: **«ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; Οι δε εννέα πού;»**. Σύ γνωρίζεις πού είναι οι εννέα, πού γυρίζουν οι πολλοί. Εμείς τίποτε άλλο δεν μπορούμε να πούμε, παρά να σε ικετεύσουμε να μας ελεήσεις. Ελέησε τον κόσμο σου, για τις αμαρτίες του, για την αποστασία του και προπαντός για την αχαριστία του. **«Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς»**.

Ας είμαστε, λοιπόν, πάντοτε ευγνώμονες προς το Θεό Πατέρα μας, αλλά και προς τους συνανθρώπους μας. **ΑΜΗΝ.**